

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

HIỆP SĨ BÊN ĐƯỜNG

Hôm ấy vào một buổi hoàng hôn, mặt trời còn đỏ ối dưới chân trời, có một cỗ xe ngựa chạy thong thả trên con đường đưa về miền biên giới giữa hai nước Ý và Pháp, thuộc hai tỉnh TuRinh và RờNốp (Turin, Grenoble).

Người đánh xe là một thanh niên trẻ, tay giữ giây cương, miệng hát nghêu ngao... Ngựa dường như cũng biết ý chủ nên cứ thảnh thơi đi.

Tuy ánh sáng chiều còn đỏ ối dưới chân trời song cũng báo hiệu ngày tàn, nhưng người trong xe chùng như không quan tâm về cuộc hành trình dài?

Một lúc sau có tiếng nói thanh tao từ trong xe vọng ra:

- Chư em! Em hãy rẽ vào làng gần nhất, chúng ta cần tìm chỗ trọ trước khi trời tối.

- Thừa vâng!

Bấy giờ cỗ xe chạy nhanh hơn lúc nãy. Chẳng mấy chốc xe chạy vào làng và dừng ngay khách sạn đầu tiên.

Chàng thanh niên vội vàng nhảy xuống xe mở cửa và đưa tay đỡ hai người đàn bà trong xe bước ra. Cả hai đi thẳng vào quán khách, trong khi chàng trai loay hoay với mớ hành lý.

Đó là một khách sạn nhỏ, có thể gọi là một quán khách, có một tầng lầu, phía dưới làm quán ăn và cũng là phòng tiếp khách.

Chủ quán là một người đàn ông lùn tịt nhỏ thó, vừa thấy hai người đàn bà trẻ bước vào liền chạy tới chào hỏi đón tiếp.

Người đàn bà đẹp nói tiếng Ý rất rành, nhưng không là dân bản xứ khiến chủ quán hết sức kinh ngạc trở mắt hỏi:

- Kính chào phu nhân! Chẳng hay phu nhân từ đâu tới vùng này?

Người đàn bà nhoẽn miệng cười thật đẹp, đáp:

- Tôi là người Pháp qua LuCa thăm một người quen, nay trên đường trở về thì trời đã tối nên ghé quán trọ của ông nghỉ một đêm.

Chủ quán cười hề hà:

- Hoá ra phu nhân là người Pháp! Hèn chi dung nhan phu nhân mới xinh lịch thế ấy.

Người đàn bà tất nhiên là MaiAnh, trong lòng cảm thấy thanh thản nên vui vẻ pha trò:

- Đàn bà Ý mới đẹp chứ? Tôi rất chiêm ngưỡng dung nhan phụ nữ Ý.

- Phu nhân nói thế không đúng rồi! Không ai sánh được với đàn bà Pháp, nhất là đàn bà ở BaLê dung nhan kiều mị, ăn mặc thanh lịch, tư cách sang cả.

MaiAnh cười nhỏ:

- Ông chủ khen quá lời rồi! À, ông còn phòng trống cho chúng tôi chứ?

- Xin phu nhân an tâm. Tôi có đủ phòng thơm tất cho phu nhân và người nhà.

Ông ta vừa nói vừa hướng dẫn MaiAnh lên lầu. Thành linh có tiếng vó ngựa dừng trước ngõ.

Chủ khách sạn đang đi vụt đứng khựng lại nhường cho MaiAnh và NiNa bước qua và nói:

- Mời phu nhân và cô đây lên trước. Tôi xin phép nhìn ra ngõ xem khách lạ hay quen, rồi sẽ trở lên ngay hầu tiếp phu nhân.

Ông ta chạy trở xuống lầu. MaiAnh nói nhỏ bên tai NiNa:

- Ta thật không ngờ khách sạn nhỏ xíu ở miền biên giới mà cũng có lắm khách!

NiNa chưa kịp nói gì, chủ khách sạn đã bưng bả đi trở lên. Ông ta nói:

- Tôi lại có khách. Nhưng xin mời phu nhân theo tôi về phòng.

MaiAnh mỉm cười lẳng lẳng theo chân ông ta. Nàng được đưa vào căn phòng tương đối rộng rãi, giường ngủ bàn ghế trong phòng tuy không sang đẹp, nhưng cũng xinh xắn sạch sẽ.

Ở một vùng hẻo lánh xa xôi mà có được chỗ trọ như vậy là tốt lắm. MaiAnh rất vừa ý, tươi cười nói:

- Phòng này được lắm. Ông còn hai phòng cho hai gia nhân tôi chứ?

- Tôi còn hai phòng nhỏ cạnh phòng phu nhân, phu nhân vừa ý không?

- Như vậy tốt lắm rồi! À, chúng tôi còn muốn ăn tối ở đây. Giờ này quá trễ, không biết quán ông vẫn còn dọn ăn không?

Chủ quán cười bài buôi:

- Chúng tôi chỉ có hai vợ chồng để phục vụ khách. Vợ tôi lo việc nấu ăn, tôi lo việc đón tiếp khách và làm luôn bồi bàn. Hy vọng phu nhân không phiền vì sự đón tiếp không tươm tất của chúng tôi. Bất cứ giờ nào chúng tôi cũng hầu khách dưới nhà. Bây giờ tôi xin phép rút lui, vì có mấy người khách mới đến đang chờ.

Ông chủ quán đi rồi, NiNa hỏi chủ:

- Cô nương muốn thay áo nghỉ ngơi, hay...

MaiAnh cười ngắt lời:

- Thay áo làm gì lại phải mặc áo?

Nàng cười vừa nói rất vui vẻ!

Từ khi rời SenAnNa đến nay đã hai tuần, nàng và hai gia nhân trung thành cứ ngày đi đêm nghỉ. Chuyến về thành thơi, chớ không như chuyến đi hồi hỏ vì sợ không kịp ngày hẹn với cha GaThi.

Cuộc hành trình lúc dọc theo bờ biển, lúc xuyên qua đồng bằng, lúc vượt qua đồi núi... Phong cảnh thiên nhiên hữu tình giúp MaiAnh quên điều phiền muộn ở SenAnNa.

Hôm ấy nàng oán hận «người chồng vô hình» của mình. Nhưng hai tuần qua lẳng đọng nổi bực tức, nàng nghĩ:

«Người chồng bất hạnh của mình đáng thương hơn oán ghét».

Dù sao nàng cũng không thể sống ở lâu dài ở SenAnNa! Bởi nàng còn trẻ, tuổi xuân còn dài, làm sao có thể chôn kín cuộc đời trong ngôi nhà tẻ lạnh ma quái đó?

Trở về BaLê nàng cũng biết mình sẽ sống những ngày buồn vô tận!

Một người đàn bà ở vào tuổi thanh xuân mà thiếu tình yêu thì không khác gì cành hoa tươi cắm vào cái lọ không có nước!

Nàng không là kẻ thích phiêu lưu tình ái, nhưng cuộc hôn nhân đầu đã khiến nàng gian truân khổ ải. Còn cuộc hôn nhân thứ hai này tuy có mà cũng như không!

Có chồng mà vẫn bơ vơ trên đường đời, vẫn đơn chiếc trong gói chăn! Để rồi đêm đêm nghe con tim rên siết, thân xác dày vò khát khao vòng tay của người tình...

Đang nghĩ ngợi vẫn vợ, MaiAnh bỗng có tiếng gõ cửa. Chur bước vào phòng thưa:

- Cô nương, em đã mang những vật dụng cần dùng giao cho NiNa mang về phòng cô ta. Ngựa cũng có chỗ nghỉ và đã cho ăn. Đâu đó mọi việc đã xong, cô nương cần sai bảo em điều gì nữa không?

MaiAnh cười:

- Giờ thì chỉ còn đi tìm thức ăn, chớ ta đâu còn sai bảo em điều gì nữa? Em hãy gọi NiNa, mình đi xuống nhà dưới.

- Thưa vâng!

Khi cả ba từ trên lầu đi xuống, nhằm lúc có ba người từ dưới nhà đi lên. Người đi đầu là chủ khách sạn, còn hai người theo sau ông ta MaiAnh đoán là hai người khách mới đến khi này.

Lúc cả ba đi ngang qua MaiAnh bỗng giật mình, vì mắt nàng thoáng nhìn thấy một gương mặt vô cùng khác lạ. Phải nói trong đời nàng chưa từng gặp đàn ông nào có gương mặt đẹp như thế, kể cả PhanXi và ĐạtSơn.

Chỉ có điều người ấy không thể là dân bản xứ! Có nghĩa không phải là người Ý vùng này, vì màu da ngăm ngăm đen

màu đồng nhạt, giống như những tượng đồng ở các lâu đài, dinh thự.

Thế nhưng, nếu nói người ấy là dân da đen cũng không đúng, mà nói dân da trắng, hay da vàng, da đỏ chi chi... cũng không phải! Quả thật là một người với dung mạo kỳ lạ! Ngoài màu da đặc biệt, còn có gương mặt hoàn hảo bởi mũi cao thanh tú, môi miệng đẹp, màu mắt hơi xanh, mi cong dài, thân hình cao lớn hùng dũng.

Nếu dùng văn chương để viết tả thì người ấy không giống người thật bằng da bằng thịt, vì không hợp với giống dân nào trên thế giới. Nên chỉ có thể nói đó là tượng đồng do nghệ sĩ điêu khắc tài ba tạo ra. Vì quả thật không có khuyết điểm nào trên gương mặt đó!

Nàng đã xuống tới nhà dưới ngòi chờ gọi thức ăn, mà trong lòng còn sững sờ về giây phút chạm mặt với con người lạ lùng kia.

Mãi đến khi người chủ khách sạn đến bên nàng hỏi hai ba lần:

- Phu nhân cần gọi món chi?

NiNa phải lên tiếng nhắc chủ, MaiAnh mới nghe. Nàng gượng gạo mỉm cười, đáp:

- Ông cho món súp ăn trước. Sau đó nếu có thịt nướng ăn với rau trộn và bánh mì thì tốt lắm.

- Thưa phu nhân, món súp thì có, món thịt nướng vì thịt tươi đã hết nên không thể phục vụ cho phu nhân. Nếu phu

nhân đồng ý ăn thịt nguội với rau trộn và bánh mì, chúng tôi sẽ dọn ngay.

MaiAnh gật đầu:

- Như thế cũng được!
- Còn hai gia nhân của phu nhân?

MaiAnh không trả lời, đưa mắt ngẫm hỏi NiNa và Chư. Cả hai đồng nói:

- Chúng em ăn gì cũng được.

MaiAnh nói với chủ quán:

- Ông cứ đem ba phần ăn như vậy. Có điều phần cho chú em này nên cho nhiều gấp đôi.

Chư đỏ mặt nói:

- Em ăn như hổ đói, chắc cô nương nuôi em phải mệt.

MaiAnh mỉm cười dịu dàng:

- Tuổi trẻ mà làm việc xốc vác như em cần phải ăn nhiều mới đủ sức chớ? Em đừng lo! Ta nuôi em bao nhiêu cũng không ngại!

Lúc ấy từ trên lầu hai người khách khi nãy cũng trở xuống tìm thức ăn. Họ chọn chiếc bàn trong góc phòng, xa hẳn chỗ ngồi của MaiAnh.

Điều đáng lưu ý là người đàn ông có màu da ngăm ngăm đen kia dáng cách thật sang cả quý phái. Tuổi người ấy chắc vào khoảng trên dưới 30, tuy ăn mặc đơn sơ như dân bản xứ, nhưng lúc đi đứng ngồi dáng điệu nghênh ngang kẻ cả như ông chủ. Còn người da trắng đi cùng thì xem chừng là một kẻ theo hầu?

MaiAnh thắc mắc và suy đoán mãi vẫn không biết người kia thuộc giống dân nào? Trông ông ta kẻ cả như ông hoàng nước AiCập, hoặc các nước ẢRập, BaTur...

Cũng không đúng hẳn! Vì người AiCập, BaTur hay ẢRập nào khác... ăn mặc rất cầu kỳ, đầu quấn khăn, mà màu mắt và gương mặt của các giống dân ấy không giống người này...

Có thể nói, một gương mặt dân Âu trong lớp da ngăm ngăm đen mịn. Một màu đen phơn phớt, khác hẳn với dân miền Trung Đông hay Châu phi.

Cho tới bây giờ MaiAnh vẫn không nghe người ấy mở miệng nói. Mọi giao tiếp với chủ khách sạn đều do người da trắng đối đáp.

Người da trắng chắc chắn là người Ý? Vì giọng nói của ông ta nghe rõ là dân miền TốtCăn (Toscane).

MaiAnh nghĩ thầm:

«Trượng đồng kia chắc là dân từ một nước xa lạ nào đó chu du qua đây nên không biết tiếng bản xứ!»

Một điểm lạ lùng đáng nói là sắc đẹp thiên kiều bá mị của người đàn bà trẻ ngồi ăn trong quán trọ không làm hai người

đàn ông kia mảy may lưu ý. Họ làm như không nhìn thấy có ba chủ tớ MaiAnh ngồi đó!

Hai người họ ăn uống thật kín đáo và im lặng. Nơi bàn ăn của MaiAnh, NiNa và Chur cũng lặng im không nói. Nên không khí trong phòng thật im, không nghe tiếng gì ngoài tiếng khua rất khẽ của dao nĩa!

MaiAnh ăn rất ít! Chẳng rõ vì sao? Có lẽ vì nàng tò mò về người khách lạ kia nên quên hẳn đói bụng?

Thật là kỳ! Càng nhìn người đàn ông ấy MaiAnh có cảm tưởng như đang chiêm ngưỡng bức tượng đồng trong gian phòng triển lãm nghệ thuật ở BaLê.

Có điều bức tượng bằng xương bằng thịt này pha chế màu đồng đen ít hơn màu trắng của bạc kim loại, nên tạo bức tượng kia màu sắc thật tuyệt!

Trong khi MaiAnh còn đang mơ màng nghĩ ngợi thì bên ngoài khách điểm vang âm âm tiếng vó ngựa. Rồi tiếng chân người dồn dập trước sân...

Chủ khách sạn chưa kịp chạy ra đón khách thì một bọn người từ bên ngoài tung cửa lao vào như một trận cuồng phong!

Bọn này có năm đàn ông, ăn mặc toàn đen, tóc tai dựng ngược, áo quần lem luốc bụi đường... Mặt chúng đều che lớp vải đen từ mắt trở xuống.

Nhìn chúng ai cũng nhận ra là một bọn cướp từ xa kéo tới. MaiAnh vừa thấy chúng vội vàng bầu tay NiNa bảo theo mình lên lầu về phòng riêng để tránh mặt họ, nhưng đã trễ!

Cái vùng đứng lên của nàng khiến bọn người nọ chú ý nàng trước tiên. Một tên chạy đến MaiAnh ra lệnh:

- Cởi bỏ hết nữ trang ra! Có bao nhiêu tiền mau đưa hết cho bọn ta, nếu không muốn chết.

Trong khi đó các tên cướp kia cũng chia nhau bức bách lục soát chủ khách sạn và hai người khách. Vì bọn cướp võ trang nên không ai dám chống lại. Mọi người đều nhất nhất nghe theo lệnh chúng. MaiAnh đành phải cởi râu ngọc trai đeo trên cổ đưa ra và đưa cả túi tiền hiện có.

Cũng may phần nữ trang của Tháitử CôRaĐô và số bạc nàng đem theo để chi dụng đều cất trong rương hành lý. Túi tiền mà nàng đưa cho bọn chúng chỉ có một ít tiền lẻ để xài vặt lúc đi đường. Vì vậy nàng lệ làng trao cho chúng. Chiếc nhẫn cưới đeo trên tay nàng cũng vội vàng cởi ra, nhưng lén bỏ vào túi áo.

Một tên trong bọn chạy lên lầu lục soát các phòng. Phút chốc hấn chạy trở xuống, vì các phòng tầng trên đều là phòng trống.

Một tên khác chạy vào bếp lôi ra một người đàn bà tuổi trung tuần, dáng người mập mạp. MaiAnh vừa thấy người đàn bà thì biết ngay là vợ chủ khách sạn.

Bà ta vừa đi vừa mếu máo khóc. Chủ quán trọ thấy vợ mình bị lôi kéo đi thì kinh hãi, mặt tái xanh, đứng chết trân một chỗ, mặc tình cho bọn cướp vợ vét túi tiền.

Trong chớp mắt bọn cường đạo đã thu dọn sạch tiền bạc của mọi người. Chúng cười hả hê vì không ngờ chuyến ăn hàng dễ dàng, lại hốt được nhiều bạc. Có lẽ người khách lạ từ phương xa kia mang theo lắm tiền?

Để cho việc rút lui được êm thấm mà không ai kêu la cầu cứu làm kinh động lính tuần địa phương, chúng lừa năm người khách và vợ chồng chủ quán vào gian phòng cạnh nhà bếp. Phòng này có lẽ là phòng riêng của vợ chồng chủ quán trọ.

Nhốt mọi người vào trong, tên đầu đảng liền ra lệnh cho đàn em rút lui ra ngoài trước, còn hấn tay cầm súng đi thụt lùi, miệng không ngừng hăm dọa:

- Các người nếu không muốn bị bắn chết thì ngồi yên trong phòng này, chờ bọn ta đi rồi mới được ra ngoài.

Hấn đi thụt lùi thụt lùi ra ngoài và sắp sửa đóng cửa phòng để nhốt mọi người, chột đời mắt nhìn sững MaiAnh...

Nãy giờ vì mãi lo vợ vét tiền bạc, hấn không lưu ý đến sự hiện diện của giai nhân trong quán trọ. Bỗng nhiên trước phút ra đi mới thấy nơi đây còn có người đẹp. Hấn sững sốt kêu lên:

- Chao ôi! Người đâu mà xinh đẹp mỹ miều đến thế?

Rồi hấn lớn giọng gọi bọn đàn em bên ngoài:

- Tụi bây ơi! Đứa nào bên ngoài nghe ta gọi, hãy trở vào đây mang người đẹp này đi với chúng ta. Chốc nữa ngoài phần chia của, chúng ta sẽ có phần chia chác ái tình.

Tiếng hấn vừa dứt thì có một tên đàn em từ bên ngoài chạy vào. Tên này vừa nhìn thấy MaiAnh thì mắt cũng sáng lên. Hấn chụp tay nàng kéo đi, NiNa hốt hoảng ôm cứng chủ, Chư xông tới đâm đá.

Tên đầu đảng liền chia súng vào Chư quát lên:

- Ngươi dám động vọng ta bắn bẻ sọ.

Bỗng có một giọng nói thật trầm và thật âm phát ra:

- Các người đã gom hết tiền bạc của chúng ta rồi. Bây giờ các người nên đi đi, để yên cho cô gái đó.

Lời nói khoan thai kẻ cả, y một lệnh truyền, khiến cho tên cướp sững sờ trở mắt nhìn người dám cả gan ra lệnh cho hấn.

MaiAnh là kẻ ngạc nhiên hơn hết!

Vì người vừa mở miệng can thiệp không ai khác hơn là người đàn ông xú lạ mà MaiAnh ví như bức tượng đồng nàng chiêm ngưỡng khi nãy. Một người từ lúc vào quán trọ không ai nghe thấy ông ta mở miệng nói, tưởng như người câm, bây giờ vụt nói, lại nói tiếng Ý thật rành, y như dân bản xứ!

Điều lạ lùng hơn nữa là giọng nói này MaiAnh nghe quen quen, y như đã từng nghe qua?

Nàng cố moi trong trí của mình để nhớ lại là đã nghe giọng nói này ở đâu, lúc nào? Nhưng quả thật nàng không nhớ ra là đã gặp người nào có giọng nói đặc biệt này?

Đang lúc MaiAnh bị tên nọ kéo đi thì nhanh như chớp, người kia đá một cước vào người hắn. Hắn bị cú đá bất chợt nên té xiềng niềng, buông MaiAnh ra ! Tên đầu đảng liền chụp ngay MaiAnh, chia họng súng vào người nàng rít giọng nói:

- Đứng im! Nếu các người còn động vọng ta giết cô gái này trước.

Đôi mắt hắn quắc lên trông thật ghê rợn, chứng tỏ lời nói của hắn không phải là lời hăm dọa, khiến vị hiệp nghĩa kia phải đứng yên, nhưng nét mặt không giấu được vẻ giận dữ, xen lẫn lo âu.

Tên đầu đảng một tay vẫn ghì súng vào MaiAnh, một tay lôi nàng bước tới... Hắn ra lệnh tên đàn em:

- MiLiNi, mày khép cửa khoá nhốt bọn họ, rồi chạy ra ngoài mau lên.

MaiAnh bị tên đầu đảng kè nòng súng bên hông kéo đi. NiNa khóc lóc kêu gào thật thảm thiết:

- Cô nương! Đừng bắt cô nương tôi! Xin đừng bắt cô nương tôi!

Bị hắn kéo đi, MaiAnh cố trì níu bàn ghế trong phòng, miệng la hét chống đối. Tên nọ nổi quạu lấy khăn tay nhét vào miệng nàng, rồi vác nàng lên vai đi tuốt ra ngoài.

Bên ngoài ba tên đàn em đã lên ngựa chờ sẵn. Chỉ còn một tên đứng dưới đất giữ giây cương chờ tên đàn anh lên yên ngựa. Dĩ nhiên MaiAnh được hấn đỡ lên ngòai chung ngựa với tên đầu đảng.

Cả bọn phóng ngựa như bay trong đêm tối. MaiAnh không rõ phương hướng đâu là đâu?

Một lúc sau bọn người và ngựa đến khu rừng. Tên đầu đảng đỡ nàng xuống ngựa và đặt nàng ngòai tựa lưng nơi gốc một cây cổ thụ. Để nàng không thể chạy trốn, hấn trói hai tay hai chân nàng chum lại nhau.

Trước tình thế ấy MaiAnh không thể chống cự, cũng không thể la hét, bởi miệng vẫn còn bị trám bởi chiếc khăn dơ bẩn hôi hám của hấn lúc nầy.

Bấy giờ dưới ánh trăng chênh chếch, MaiAnh trông rõ năm con ngựa của bọn cướp đứng sừng sững nơi bìa rừng. Ba tên đàn em chia nhau đi kiếm củi để đốt lửa. Một tên khác khệ nệ mang từ lưng ngựa xuống... nào rượu, thịt, nào bánh mì nào trái cây... Những thứ mà chúng vơ vét từ nhà bếp của khách điếm lúc nầy.

Tên đầu đảng nằm nghiêng nghiêng bên đống củi, chờ bọn đàn em đốt lửa. Hiện chúng đã lột khăn che mặt. Vì vậy MaiAnh nhận ra là một bọn trai trẻ không quá 30 tuổi. Nhìn chúng không đến nỗi ghê sợ hung dữ lắm, nếu không có râu lún phún trên mặt và đầu tóc lù xù.

Lửa nhóm lên rồi thì cả bọn ngòai quây quần chia chác tiền bạc. Nghe chúng nói chuyện với nhau, MaiAnh biết được

chúng đã cướp nhiều nơi khác trước khi đến khách sạn nàng lưu ngụ.

Vì nàng ngồi thụt phía trong, nên không thấy rõ số tiền chúng vợ vét có được bao nhiêu? Nhưng chắc chúng thu hoạch khá nhiều nên phải mất cả nửa giờ mới xong việc phân chia.

Tuy là vào mùa hè tháng tám, nhưng giữa khuya nơi rừng hoang, khí trời lạnh lạnh. Bọn người quây quần bên lửa ăn nhậu, không đếm xỉa gì đến cô gái ngồi đó, nước mắt đổ dài!

Nào ai thấu được nỗi khổ của nàng? Cuộc đời ba chìm bảy nổi, hoạn nạn liên miên...

Đời nàng sao cứ phải là nạn nhân của đàn ông? Nay lọt vào tay bọn hôi tanh, tấm thân làm sao thoát khỏi điều nhơ nhớp?

Nàng biết rõ sau khi ăn uống no nê, bọn họ sẽ thay phiên hành hạ thân xác mình, rồi sau đó sẽ thủ tiêu để phi tang tội lỗi.

Đêm nay có thể là đêm cuối cùng trong đời của một giai nhân chết tức tử giữa rừng núi hoang vu!

Phải chi nàng có chồng, có người yêu bên cạnh, thì đâu đến nỗi sa vào hoàn cảnh này?

Nàng có chồng mà vẫn như không có! Vì chồng không cùng sống bước trên đường đời, không cùng chung chăn gối! Nàng cũng đã có người yêu. Nhưng người yêu khi trước đã bỏ

nàng đi cưới vợ. Còn người yêu hiện tại, nàng không biết đang lưu lạc phương nào?

Trước sau gì nàng cũng một thân bơ vơ! Những lúc gian nguy khốn khổ như vậy MaiAnh mới nghe thắm thía đòi một người đàn bà cô độc! Có ai lo lắng che chở cho một người đàn bà đơn chiếc?

Nghĩ đến đó nàng sực nhớ người nghĩa hiệp khi nãy. Một người không hề mở miệng nói, nàng ví như bức tượng đồng, bỗng mở miệng can thiệp và ra tay cứu giúp nàng. Sau đó có lẽ vì thấy tên đầu đảng uy hiếp nàng, người ấy lo sợ an nguy của nàng nên đành phải buông xuôi!

Nàng nhớ lại hình hài người ấy uy dũng như thần, dung nghi cao quý, mà không biết là dân xứ nào?

Nàng không quên đôi mắt đẹp của người ấy long lên giận dữ khi nàng bị bọn cướp bắt đi. Giọng nói trầm ấm của người ấy nàng có cảm tưởng như đã từng nghe qua, nhưng không nhớ rõ là ở đâu? Người quen hay lạ?

Trời về khuya, trăng càng sáng tỏ. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, giăng mắc trên cành, đem cho khu rừng chút ánh sáng lung linh kỳ ảo!

Bấy giờ bọn họ đã chệnh choáng hơi men. Tên đàn anh bắt đầu nhớ đến cô gái...

Một ngày hưởng thụ tròn đầy... nào tiền bạc châu báu... nào rượu thịt... Giờ thì chỉ còn món chót «ái tình», mà giai nhân đã có sẵn, cho nên cả bọn đồng nhao nhao vì cơn dục tình sôi phùng phục trong người.

Nghĩ mình là đàn anh có quyền hưởng thụ trước, tên đầu đảng tiến về phía MaiAnh... Áo hắn đã cởi ra và vứt xuống đất. Tay hắn bắt đầu cởi nút quần... Hắn từ từ tiến tới...

Trong khi ấy bọn đàn em cãi nhau om sòm. Vì tên nào cũng muốn mình là kẻ hưởng thụ thứ hai, sau tên đàn anh.

MaiAnh nghe bọn người thô lỗ tranh cãi nhau về chuyện hiếp dâm mình, lòng uất ức tức giận đến cực điểm!

Nàng tự biết lần này không còn hy vọng thoát khỏi bọn cường đạo. Chắc là nàng sẽ phải chết với tấm thân ô nhục! Nhưng trước khi chết nàng phải khiến chúng tranh giành ấu dả chém giết lẫn nhau, thì cái chết của nàng đỡ tức tử phần nào.

Cũng nhờ lúc này trong khi cả bọn ăn uống, một tên đã rút cái khăn trong miệng nàng ra, nên giây phút khẩn trương này MaiAnh có thể mở miệng. Nàng cao giọng nói:

- Các người đừng tranh giành cãi vã nữa! Chính ta là người có quyền chọn lựa ai đến với ta trước, chớ không do các người.

Câu nói của nàng làm cả bọn chạy ùa tới như bầy ong vỡ ổ! Tên đầu đảng vừa tuột quần nửa chừng, thấy bọn đàn em ùa tới, tức giận thét lên:

- Tụi bây dám tranh với tao nữa à?

Dục tình đang sôi sục, bọn đàn em dường như chẳng còn nề mặt tên đàn anh. Chúng xông xáo nói:

- Tiền bạc của cái chia đều, sao món này anh chẳng công bằng?

Tên đàn anh quát hỏi:

- Tụi bây nói vậy nghĩa là sao?

Một tên trong bọn lên tiếng:

- Tôi nghĩ, chúng ta phải bắt thăm, hoặc để cô gái đó lựa chọn ai trước.

Tên đầu đảng huênh hoang nói:

- Chúng mày muốn bắt thăm thì tự bày cuộc giữa chúng mày.

Hắn vừa nói vừa tuột phăng quần hắn quăng ra. Chỉ còn mấy bước nữa thôi hắn có thể chạm vào người cô gái...

Bọn đàn em của hắn máu nóng cũng dồn lên, không thể kiềm chế được nữa, cùng hùn hục bước tới...

Nhìn thấy một bọn khát tình sắp sửa tấn công mình, MaiAnh kinh hoàng la lên:

- Các người đến hiệp dâm ta thì có thú vị gì? Trong bọn các người, nếu ai là người hùng mạnh can đảm nhất thì ta nguyện làm người tình trọn đời nay và trọn đời ta nữa...

Tên đầu đảng vì trần truồng như nhộng nên không có vũ khí trong tay để biểu diễn thế mạnh. Bọn đàn em đồng loạt rút súng ra...

MaiAnh khiêu khích thêm:

- Ai thắng cuộc sẽ chiếm hữu ta một mình, chẳng sướng hơn là phải chia chác sao?

Câu nói của nàng làm chúng đập loạn nhau. Tên đầu đảng chạy vút tới đồng áo quần của hắn, mò mẫm tìm kiếm được súng. Hắn lập tức chĩa súng vào bọn đàn em lấy cò, cùng lúc với tiếng quát:

- Chúng mày chết hết đi!

Phát súng bay ra làm một tên bị trúng đạn, ngã lăn xuống đất. Hai tên khác hoảng sợ cầm đầu bỏ chạy. Tên đầu đảng khoan khoái cười ha hả...

Chợt MaiAnh nghe một tiếng «huych». Tiếng cười của tên đầu đảng chưa dứt, hắn đã nằm giãy giữa trên vũng máu.

Quá sợ hãi MaiAnh nhắm mắt lại.

Bấy giờ trên chiến trường chỉ còn lại một tên vừa giết đàn anh của hắn. Trong bọn hắn là người dũng mãnh cao lớn nhất, râu để bít cả khuôn mặt.

Hắn từ từ bước tới... nhưng không tiến về phía MaiAnh!

Vũ trụ hiện giờ chỉ còn hắn với nàng nên hắn không vội gì. Hắn bận lấy số bạc vừa được chia chác lúc nãy nơi hai xác chết của đồng bọn trước khi hưởng thụ ái tình.

Bước chân của hắn thật nhẹ...

Vì quá sợ hãi MaiAnh nhắm nghiền đôi mắt, không biết hấn đang cận kề bên cạnh mình. Chùng nghe hơi thở ồ ồ của hấn bên tai, MaiAnh kinh hoàng mở mắt ra...

Hấn quỳ bên cạnh nàng, tay lăm le con dao nhọn...

Nghĩ hấn sắp giết mình, MaiAnh chết điếng ngồi im, không nhúc nhích, mắt nhắm lại chờ giây phút của tử thần...

«Bực», tiếng dây thừng bị cắt đứt. MaiAnh giựt mình đánh thót, cũng vừa lúc đôi chân của nàng được trả tự do. MaiAnh mừng rỡ mở mắt ra... Dây trói trên tay nàng cũng đã đứt ra.

Hoá ra hấn dùng dao để trả tự do cho tay chân nàng! Con dao tuy nhỏ nhưng thật nhọn và thật bén, nên chỉ một cái phốt nhẹ thôi, dây trói tay chân nàng đã đứt lìa!

Nỗi vui mừng được giải thoát trong lòng MaiAnh vụt tắt ngấm, khi nhìn thấy gương mặt hấn hiện giờ là của một tên khát «ái tình».

Đôi mắt hấn đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển, đặc mùi rượu. Hấn cố nở một nụ cười khả ái trước mặt người đẹp và lật nàng nằm xuống.

Hai tay thô bỉ và dơ bẩn của hấn từ từ mở nút áo của nàng...Đôi hồng đào tròn trĩnh như hai ngọn đèn nhấp nhô phơ phây khiến đôi tay hấn run run... Hấn bắt đầu mò mẫm cởi váy...

MaiAnh lại chết điếng, mắt nhắm lại cùng lúc với váy bị xé toạt ra... Trọn tấm thân ngà ngọc của giai nhân từng làm si

mê một Đại-đế bá chủ Âu Châu, giây phút này có lẽ đã làm đứng tim tên đại đạo?

Tay chân hắn run rẩy, môi miệng hắn giựt giựt... Hắn loay hoay mãi một lúc mới trút bỏ được lớp áo quần trên người hắn.

Không chần chờ thêm nữa, hắn phóng lên người nàng... Hắn không hay biết là nàng đã bất tỉnh tự bao giờ?

«Phục».

Chẳng biết từ đâu có một tia sáng bay đến như một ánh sao xẹt?

Tên cướp chỉ kêu lên một tiếng «hự» thì trọn khối thịt của thân người hắn đè bẹp lên mình nàng.

Ánh sao xẹt gây tiếng động ấy thật ra chỉ là cây dao nhọn. Chính là con dao mà khi nãy tên cướp dùng để cắt dây trói cho MaiAnh! Và bây giờ chính con dao đó cắm trên lưng tên cướp «ái tình»!

Bị khối thịt nặng nề đè lên, MaiAnh chồn vờn nửa tỉnh nửa mê...

Trong mơ mơ hồ hồ nàng thấy một người cao lớn hùng dũng từ trong lùm cây tiến ra... Rồi nhanh như chớp người ấy đá một cước vào thân tên đại đạo, làm trọn cái xác nặng nề của hắn văng bắn ra xa.

Người ấy gập mình xuống bỗng MaiAnh lên... Hình như người ấy rất xúc động trước tám thân lỗ lờ của nàng nên

không dám nhìn nàng, nhặt ngay mảnh áo dưới đất của tên đại đạo che đậy những chỗ hở trên thân thể nàng.

MaiAnh vẫn chưa tỉnh hẳn! Nàng nghe như có tiếng huyết sáo... Tức thì từ nơi bìa rừng có một con tuấn mã chạy phăng phăng tới... Người ấy ôm MaiAnh vào lòng, phóng lên yên ngựa sải như bay...

* *

Mở mắt ra MaiAnh thấy NiNa đang thút thít khóc. Đứng bên cạnh người tở gái là người đàn bà mập mạp vợ chủ quán trọ. Bà ta cũng giương mắt lo âu nhìn nàng.

MaiAnh nhắm mắt lại để hồi nhớ mọi việc xảy ra... Nhớ đến giai đoạn kinh hoàng sắp bị tên cướp cưỡng dâm thì được cứu. Nàng không nhớ người cứu mình là ai? Nhưng cũng đoán rằng người đó đã cứu nàng đưa về đây.

Nàng ngồi bật dậy hỏi NiNa:

- Ai đã cứu ta? Ân nhân ta là ai vậy?

NiNa nhận thấy chủ chưa an định tâm thần, nên vội vàng trấn an:

- Xin cô nương an tâm. Ân nhân chính là vị khách trọ cùng khách sạn của chúng ta. Hiện người đã về phòng. Chốc nữa người sẽ trở lại thăm cô nương.

Câu trả lời của NiNa làm con tim MaiAnh đập liên hồi. Nàng không ngờ một người ngoại quốc qua đường mà có lòng nghĩa hiệp như thế!

Hèn chi trong lúc mơ mơ tỉnh tỉnh... nàng có thấy một người dáng dấp uy dũng, gương mặt lạ lùng chừng như quen.

À thì ra bức tượng thần mà nàng đã lưu ý ngay khi ông ta tới khách sạn, cũng chính là người từng can thiệp khi MaiAnh bị bọn cướp bắt đi!

Một chút cảm tình len lỏi vào hồn... Nàng muốn gặp người ấy để nói lời tạ ơn.

Có tiếng gõ cửa thật nhẹ. NiNa chạy nhanh đến cửa mở, hé mắt nhìn ra ngoài... Trong khi MaiAnh lých quỳnh vén lại mái tóc.

Một giọng nói thật trầm vang lên:

- Phu nhân đã tỉnh chưa? Tôi có thể vào thăm được không?

Tiếng đáp của NiNa:

- Cô nương tôi rất mong được gặp ân nhân. Kính mời vào.

Người ấy bước vô. NiNa và người đàn bà chủ khách sạn nhanh chân đi ra ngoài.

Người mới bước vô dường như đang xúc động nên lặng im không nói gì.

MaiAnh ngược mặt lên... bắt gặp người ấy nhìn mình bằng đôi mắt buồn xa xăm điệu vợ... lòng xúc động cúi mặt xuống, nói giọng hơi run:

- Thiếp không biết lấy gì để đền ơn cứu tử, chỉ biết nói mấy lời cảm kích biết ơn...

Người ấy mỉm cười ngắt lời nàng:

- Có gì đâu mà phu nhân bận tâm? Phàm kẻ qua đường gặp điều chướng mắt đều phải ra tay. Tôi chỉ ân hận là tìm thấy phu nhân hơi trễ, khiến phu nhân phải kinh động bao phen!

MaiAnh nhỏ nhẹ:

- Cũng may là bọn chúng chưa kịp làm gì thiếp thì ân nhân đã giải cứu. Ôn này thiếp nguyện khắc dạ ghi...

Người ấy lại chặn lời nàng:

- Phu nhân lại nói điều ân nghĩa! Tôi đến đây chỉ là muốn biết sức khỏe phu nhân ra sao?

- Thiếp bị lạnh vì trọn đêm trong rừng. Nhưng bây giờ thì đã khỏe lại rồi.

Nàng đáp với nụ cười lên ánh mắt. Người ấy chùng như cũng rất vui mừng theo nàng?

MaiAnh hỏi:

- Nhờ đâu ân nhân tìm ra thiếp?

- Khi phu nhân bị chúng bắt đi rồi, chúng tôi phá cửa phòng ra ngoài. Tôi với người nhà của tôi, cùng với gia nhân của phu nhân chia nhau đi tìm bọn cướp. Tôi may mắn đi đúng hướng, nhờ thấy ánh lửa leo lét trước khu rừng. Khi tôi tới nơi thì bọn chúng đang thanh toán nhau nên không lưu ý đến tôi. Tôi liền núp nơi lùm cây chờ cơ hội... Và khi còn lại một tên tôi lập tức ra tay.

MaiAnh nói giọng cảm động:

- Nhờ ân nhân ra tay kịp lúc mà thiếp không bị ô nhục...

Người ấy dường như sợ bị xúc động nên nói lảng:

- À, người nhà của tôi và gia nhân của phu nhân chưa trở lại. Nhưng phu nhân yên tâm! Chúng tôi đã hẹn đến lúc trời sáng nếu không tìm ra phu nhân thì mọi người quay trở lại đây bàn kế hoạch mới.

Nghe người ấy kể, MaiAnh mới vỡ lẽ ra đến giờ chưa thấy Chư đến thăm chủ vì chàng ta đang xông xáo tìm chủ bên ngoài.

Nàng nhìn qua cửa sổ thấy trăng đã khuất, bình minh bắt đầu lấp ló dưới chân trời... Như vậy là trời sắp sáng rồi! Như vậy là gần trọn một đêm nàng sống trong hãi hùng!

Thấy nàng trầm ngâm, người ấy từ giã:

- Tôi xin giã từ để phu nhân an nghỉ. Sáng này chúng tôi phải đi rồi. Chắc phu nhân cũng phải lên đường?

MaiAnh cảm nghe thương tiếc cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với con người xa lạ này. Nàng không đáp, lại hỏi:

- Dám hỏi ân nhân từ xứ nào tới? Người có thể cho thiệp rõ quý danh?

Người ấy sắp bước đi, nghe nàng hỏi liền đưa mắt nhìn nàng một lúc mới đáp:

- Tôi là dân một nước thấp hèn, đâu đáng gì để phu nhân biết họ tên? Vả chẳng giống dân da màu như chúng tôi làm sao có cái vinh hạnh làm quen với người da trắng? Xin phu nhân hãy quên đi cuộc tương ngộ hôm nay.

Giọng nói của người này trầm trầm, chất chứa muôn ngàn sâu thẳm. MaiAnh tự hỏi:

«Tại sao một người có phong cách sang cả thế kia lại mang một tâm trạng bi thương mặc cảm?»

Nàng muốn nói đôi lời giải toả, nhưng không biết phải mở miệng nói sao, chỉ ấp úng khi người ấy bước đi:

- Thưa ân nhân... Thiếp...

Người ấy quay mặt lại chờ nghe MaiAnh nói tiếp... Nhưng nàng vụt chồm dậy lấy áo choàng khoác vào mình, rồi tuột xuống giường chạy đến rương hành lý lấy ra một vật trao cho người ấy và nói:

- Ôn cứu tử thiếp không biết lấy chi đền đáp. Vật mọn này thiếp xin tặng ân nhân để lưu lại kỷ niệm của cuộc tao ngộ hôm nay. Mong ân nhân không từ chối.

Chùng như quá xúc động trước cử chỉ của nàng, người ấy đứng lặng một lúc mới nhận món quà trên tay MaiAnh.

Đó là một cái đồng hồ nhỏ có nắp đậy.

Người ấy mở nắp đồng hồ, thấy bên trong có lộng chân dung của MaiAnh, mắt ngời lên, nói giọng cảm xúc:

- Cảm tạ phu nhân đã tặng món quà quý giá này. Tôi sẽ giữ nó trọn đời... Bây giờ tôi xin vĩnh biệt.

Người ấy nắm tay nàng, đặt lên đó một cái hôn thành kính, rồi đi thẳng ra cửa...

MaiAnh trở lên giường tìm lại giấc ngủ. Nhưng mắt nàng tuy nhắm, mà vẫn trông thấy hình ảnh người hiệp sĩ trong đêm...

* * *